

elfeketült kupacokban a jég elalél, tovatűnik, / buggyan a lé... Ez azonban nekik majdnem mindegy; legfeljebb kevesebb pulóvert, sapkát, dzsekit kell idővel felölteni.

Elszégyellem magam az időnkénti alamizsnálkodásomtól, és megirigylem magamat, ahogy e szakadtaktól elszakadva, fűtött otthonomba, reggelihez, ebédemhez hazatérek.

Irgalmasok, szamaritánusok vagyunk, vagyok? — kérdezem magamban.

KAKUK TAMÁS

A fügefa árnyéka

*ha vágtaal át délidőbe
széduilt városokon
a szikes tavak felé
hol zárt kapukkal
álltak a templomok
az utcák padjait
üresre égette a nap
a forróság kísért
a nyár járvány sújtotta
kihalt ösvényein
hogyszer elérj
a fügefa árnyékába
fölemelni tekinteted*

Nézi mögötte

*nézi mögötte
naponta mindig újra
befelé figyel
futna minden
mégis mozdulatlan
súlya egyre nő
nap vakít mögötte
vagy a kegyelem*